

sygn. akt IX Ka 124/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Walenta

Sędziowie : SO Aleksandra Nowicka

SO Mirosław Wiśniewski (spr.)

Protokolant : staż. M. C.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r.

sprawy przeciwko **M. S.** oskarżonemu z art. 178a § 1 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 15 stycznia 2015 r. sygn. akt VIII K 1090/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 170-, (stu siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 124/15

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 13 czerwca 2014 r. o godz. 00:10 w T. na ul. (...) a ul. (...) kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (wynik – 1,76 promila)

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 roku (Sygn. akt VIII K 1090/14):

I. uznał oskarżonego M. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 178a§1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił oskarżonemu warunkowo na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

IV. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 lipca 2014 roku;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Kasy Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 170 (stu siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 157,98 (stu pięćdziesięciu siedmiu złotych i dziewięćdziesięciu ośmiu groszy) złotych tytułem wydatków postępowania.

Od powyższego wyroku apelację wniósł **obrońca oskarżonego, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na korzyść oskarżonego.**

Zarzucając mu rażącą niewspółmierność wobec M. S. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, do osobowości sprawcy, jego wcześniejszego sposobu życia oraz postawy po popełnieniu przestępstwa, a także z nieuwzględnieniem w sposób właściwy pozytywnej prognozy kryminologicznej, którą można wysnuć w stosunku do wyżej wymienionego.

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku; zaś w pozostałym zakresie pozostawienie w mocy rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Sąd odwoławczy nie dopatrywał się żadnych nieprawidłowości w postępowaniu przed Sądem I instancji. Jak wskazał obrońca oskarżonego w apelacji, Sąd meriti w sposób pełny i prawidłowy ustalił okoliczności faktyczne sprawy, jak również właściwie ocenił i wyczerpująco uzasadnił kwestie społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu oraz stopnia jego winy. W ocenie Sądu Okręgowego również wymiar zastosowanej kary oraz jej uzasadnienie nie wzbudza wątpliwości co do swej adekwatności.

Należy zauważyć, iż popełnienie czynu zabronionego zawsze skutkuje dla sprawcy, a przez co i dla jego bliskich, z którymi prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, pewnymi dolegliwościami. Stąd oprócz wymierzenia kary grzywny obok kary 6 – miesięcznego pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres próby wynoszący 2 lata, Sąd I instancji stosując obligatoryjnie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zdecydował się na okres 2 lat. Jest to okres zbliżony do minimalnego jego wymiaru, co świadczy o uwzględnieniu przez Sąd Rejonowy wszelkich okoliczności łagodzących, w tym sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego. W świetle tego, iż jest to czyn charakteryzujący się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, którego oskarżony dopuścił się w zamiarze bezpośrednim, wsiadając do samochodu bezpośrednio po zakończeniu imprezy alkoholowej oraz przy uwzględnieniu bardzo wysokiego stężenia alkoholu we krwi, wymiar środka karnego jest bez wątpienia sprawiedliwy.

Ponadto, jak podał w uzasadnieniu Sąd meriti przedmiotowy zakaz stanowi utrudnienie w zakresie prowadzonej działalności, jednak nie jest tak, iż M. S. nie jest w stanie poradzić sobie w tej sytuacji w ten sposób, żeby móc utrzymać siebie i rodzinę oraz zorganizować inaczej wypełnianie przywoływanych w uzasadnieniu apelacji obowiązków. W związku z powyższym należy stwierdzić, że zarzuty obrońcy oskarżonego podniesione w apelacji, iż owe okoliczności dotyczące stosunków rodzinnych i majątkowych nie zostały we właściwym stopniu uwzględnione przez Sąd Rejonowy, był nietrafiony.

Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, iż funkcją kary jest przede wszystkim umożliwienie osiągnięcia celów prewencyjnych i represyjnych, w szczególności zapobieganie ponownemu popełnieniu przestępstwa przez sprawcę i

skłonienie go do przestrzegania porządku prawnego. Zastosowana dolegliwość powinna wpływać przede wszystkim zapobiegawczo i wychowawczo na oskarżonego, ale również na świadomość prawną społeczeństwa oraz konieczność ochrony autorytetu porządku prawnego.

Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9 maja 2002 roku istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (zob. KZS 3/91 poz. 8). Orzeczonej karze winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (II AKa 526/01).

Podsumowując, sąd odwoławczy ponownie rozważył wszystkie okoliczności popełnionego przestępstwa oraz dyrektywy wymiaru kary, stwierdzając że zastosowana przez Sąd Rejonowy dolegliwość jest sprawiedliwa i adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, w związku z czym brak jest podstaw do jej zmiany.

Sąd odwoławczy nie dopatrzył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia od zapłaty kosztów sądowych, na podstawie art. 636 §1 kpk z w zw. z art. 627 kpk oraz art.2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd Okręgowy zasądził na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 170 (stu siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i obciążył oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego.